

51. szám.
December 22-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Az europai karácsonfa.

Megint itt van a karácson!
Hozott-e sok ajándékot?
Ha hitegetett, illendő,
Hogy ígéretet beváltson.

Mi lesz minden karácsonfán?
Mézes kalács, czifrabábn,
Fügek (ujjal mutogatva)
Arany — ezüst kincsek — fábul.

Az angoloké már megvan:
Elfogták a *féni* vezért;
Karácsonfára akasztják:
Lesz is ott nagy öröm ezért.

A burkus karácsonfáján
Lógg a megszavazott budget,
Az ily karácsonajándék
Jó is lehet, engemugyse!

Franziának lesz ünnepre
Két hazatérő hadsereg,
Mexicói és római,
Azok is boldog emberek.

A pápához karácsonra
Elutazik a szép asszony,
A császárné; rajta ül már
A vitorlás galeass-on.

Az olasznak elég oka
Van örülni Velenezéért,
Most Ézsau visszanyerte
Örökét — a tál leneséért.

Szerbek jutnak birtokába
Egy pár óeska török várnak,
Belgrád nem lesz közte: arra
Még egy karácsonyig várnak.

Mindenkinek kijut szépen
A miben örömét vallja,
— Hát aztán *nekünk* mi marad?
— — Karácsonfának a gallya.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak mig ez volt hatra nekünk. Hogy most meg mar mindent kidobolyanak ujsagi-rok, a mit mink akartuk csak ala camera elvi-gezni. Mint valami leitation! Nem elig, hogy orszaggyülsen 'szalyamba bamulya hatvanhat riporter, s nem elkiabalhatom egy arva „ha-lyuk“-ot, vagy egy esendes „ugy vagyón“t, a nélkül, hogy franya stenograf fel ne jegyezen: „(helyeslis Tallérossy Zebulon oldalan);“ hanem most mig bizotmanyi gyülsibe izz odagyüjenek nekem, is irjanak, ki mit beszilt? Ujsagi-rok meg kiagyanak, a mit stenografok leirtak! Ha csak el is kipzelem, hogy hatvanhit kipviselő-vel szemközt fog ülnyi hatvanhit stenograf; (mert anyi kel, különben hogyan irhatna, ha eezere öten—hatan beszilünk?) s a mint in sza-jamat kinyitok, eezere kapja plajbaszt, is neki-fog, hogy röptibe leportretirozon beszidemet. Hisz akor in eezere belesülök, vagy olyanokat mondok neki, hogy mingyart plajbasza hegye kitörrik beli.

Megmongya pildabeszid, hogy minden em-ber mosogason szenyas ruhajat in familia. No mar pedig iteneg, a hol haromszaz esztendőszenyas ruha öszegyülekezte, csakugyan nagy-szerü szapanyozas fog bekövetkezni.

S mar most ezt a szapanyozast egisz or-szag olvashason? Hogyan szapulunk meg egy-mast palam et publice? hogyan fehiriti meg ni-me'yikünk lelkiismeretit egy kis ehlor miszel? hogyan veszünk ki rozsdafoltokat hazafiu meg-gyözödisinkből? hogyan szabaditunk meg ri-gi pecsitektül oeska documentumokat? hogyan mosunk egiszen tisztara corpus jurisbol egy egy

rongyot, a ki nagyon piszkos mar a miata, hogy öseink mindig markukban fogtak aztat; s hogyan bebizonyitunk vigre nimetnek mosoga-tas közben dualismust ad captum: „ein Paar Gatyahozen“ az *kettő*, tehat it a dualismus, azirt mig izz csak „egy gatyahozen;“ tehat it a Reichseinheit?

De hat ezt előre kibeszilyenek?

Azirt izz harom uj amendamant fogom be-adnyi. Edigiek megbuktak.

Egyik ez: szabad legyen ugyan ujsagi-roknak közösügyi tauacskozasha, de füleik pa-mukkal bedugattatodjanak. Elig, ha nizhetnek.

Ha 'ez megbukja, gyün masik amanda-mant: ujsagi-rok kinyomathatnak ugyan beszi-deket papirostra, de fekete festik helyet kritaval.

Ha e se nem lesz jo; következik harma-dik: „loquamur legalab latine.“

Ha egyik se nem elfogatatik, in fentartok magamnak jusomat, hogy beszidemet stenogra-fomal kikorigalhasak, s akor belüle azt, a mi nekem magamnak nem teezik, kitörülök.

Mert, teezik tunyi, tekintedezs barátom uram, sub rosa sit dictum; azirt a mit orszag-gyülsen beszilünk, van ugyan salvus conduc-tus nekünk, hogy zsandar meg ne foghason, ha olyant beszilek, mi neki nem teezik; de hat ha valasztó polgartars akarja hatamat megdögö-nyöznyi, ha olyant beszilek, mi neki nem te-zik, ki agya akor salvus conductust?

Bizom csak szeretnik, ha olyan sebesen tudnam szonokolni, mint barátom uram haz-nagy; repülhetnil akor utanam stenograf!

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Szerkesztő ur!

Harminczezer ember áll a Rákoson fegy-verben! Most hallottam a felső táblán egy Herr Magnattól.— Az egész magnatentafel mind ál-lig felfegyverkezve jelent meg a gyülsen.— Beust minister ur megérkezett, s alkudozásokat kezdett ama harminczezernyi tábor generálisai-val.— Ugy tudom, hogy egyelőre januar har-madikáig tartó fegyvernyugvás köttetett.— A

mai ütközet a megyeház teremében reggeli 10 órától délután 4 óráig tartott, a midőn a beál-lott sötétség választá el a küzdő feleket.— Az *elcsettek és elállottak* száma még nem tudatik. Egy praelatust, ki elébb az ellenfél táborában volt, sikerült a mi táborunknak elfogni.— A national Casinóban a whist asztalok e közben bloquiroztatnak. Ha egy kitünő szónok mágnás beszédéből jól kivehettem, az inditványoztatott,

hogy a zsidók ne csak a maguk rabbinusait válasszák meg ezentul, hanem a katolikusok számára is ők válasszanak püspököket. — A 67-es bizottmány azt határozta, hogy a zárt ülésekbe nem ereszti be a hirlapi levelezőket, *ennélfogva* e zárt ülésekről igen érdekes levelezéseket küldhetnek önnek. — A Beust minister ur és a magyar hadvezérek közötti előleges béke praeliminariák felől ennyit közölhetek: 1. A nádor (vendéglő) meghagyatik a tigriseknek.

2. A ki a Deákpárthoz vallja magát, annak a képviselői díjából a „Kör“ számára mingyárt a pénztárnál 10 forint lehuztatik. 3. viszont mind két részről a tél elleni kályhafűtés általi védelem közös ügynek elismertetik. Máskor többet.

Chrysostomus Lügewakker.

U. i. Ugy-e derék levelet irtam a minap abba Timesbe? Ne folytassam?

L.

Egy Bachista története.

Ezt a históriát Borokházi István urambátyám közvetkezőleg beszélte el:

„Hát kedves uramöcsém! abban az időben, midőn a Bach-hivatalnokokat megkezdték definitív kinevezni, kimondva lőn, hogy német a hivatalos nyelv; bizonyos dologban a t—i járásbíró elé rendelték. Mikor a hivatalba mentem, az alacsony, zömök termetű, pohos, és mégis vékony lábszáru járásbíró elgondolkozva sétálgatott; két fiatal ember pedig — abból a nyulánk és penszfabjából, mely minden helyen megtapad — a szoba közepén elnyúló hosszú asztalon irogatott; az egyik, mint észrevehetém, másolva az előtte fekvő iratokat, a másik alkalmasint fogalmazott, többször forgatván és nézegetvén a kezeügyében levő német grammatikát és szótárt.

Alig váltottam néhány szót a járásbíróval, az ajtón kopogtatnak; a hivatalos komolysága „herein“ szóra azon egy magas, szőke, fiatal háttas kereskedő tolta be magát, fejét jóval haladó portékás ládájával együtt; meggyomrozott magyarsággal szaporázza el áruczikkeit. A járásbíró komoly dörgő hangon mondá rá a „nincs vásár“ elutasító szót; de a másoló fiatal ember tréfálva ezen szavakkal fordult a távozni készülő kereskedőhöz:

„Bizony komám! jobb ha leteszed a batyudat; ha tudsz hozzá, nekem segítesz ezeket az istentelen iratokat lemásolni.“

Minden szó, s további megjegyzés nélkül támasztá egyik szögletbe ládáját a kereskedő; azután a felszólítóhoz ment, kérte a másolandó iratokat.

— Itt van komám! — válaszolt a fiatal ember — egy csomó tiszta papírost és iratokat tett a vállalkozó elé; a teendőkre nézve rövid utasítást adott.

— Én és a járásbíró együtt bámultuk a történeteket; a rögtönözött írások pedig helyt foglalván, a czifra kanyarítások közé foglalt első nagy betű után gyorsan és ügyesen rakta a szállás német apró betűket. Én men-

nél rövidebben végezvén a dolgomat, azzal a sejtellemmel hagytam el a hivatalt: hogy ezen embert, a mi boldogításunkra, hivatalnoknak elfogják.

Sejtelmem valósult, mert emberemet pár hónap, sőt több év mulva is a nevezett járásbírósnál találtam. Láttam többször, midőn kedvtelve sétálgatott a hivatalos udvaron; hallottam sűrű szivarfüst közt nevetve tőle azon megjegyzést az udvar előtt elmenő négyes fogatokra: „négy ló felesleges egy kocsiba, annak kettejét rövid időn adóba lefoglalom és licitáltatom.“ Jövendölése egy évre teljesült; csak ekkor szereztem bővebb tudomást a különös emberről; megmondták: hogy neve Schellak Eduard, született morva, jelenleg diurnist.

Az 1860-ik évi május közepén ismét találkoztam a nevezett egyénnel; ekkor már kedvtelenül sétálgatott az udvaron; tudakolám szokatlan kedvetlenségének okát' következőképen válaszolt:

„Jaj spectabilis! rosztal kezdek érezni; a mult heti licitáción még a zsidók sem jelentkeztek; tegnap pedig egy földim egyfogatu szekeren itt vastag, görbe sárga botokat árult, tőle a herr adjunct is vásárolt, das bedeitet etwas; én nem szeretem a bizonytalanságot, holnap lemondásomat beadom.“

Szavát — mint később hallám — beváltá, és elköltözött.

A mult nyáron, a mint a p—i vásáron végigmentem, egy sátor, s azon ily kiirat: „20 krajczáros árulás“ tünt szemembe; a mint figyelmesebben odanézek, a sátor alatt az én emberemet Schellak Eduardot ismerém meg. Mindketten egymásra ismertünk, s csodálkozva kérdém tőle: „hol veszi itt magát?“

— Hát árulok — válaszolt ő komoly rövideggel.

— Én bámulva hallgattam; ő pedig, mintha szememből olvasná, hogy többet is szeretnék megtudni, folytatá:

— A mint a hivatalt elhagytam, ismét háttas kereskedéshez fogtam; később itt Magyarországon, hol minden nemzetbeli helyet talál, T—n letelepültem;

R é g i a d o m a .

— Kapitány uram, Mexicót fogtam !
 — Hozd ide !
 — De nem ereszt.

Topicsánba irtam Lizinek, ő eljött, vele megesküdtem ; most ő otthon a boltban, én itt árulunk.

— De hát mért nem tette magát disponibilitásba, vagy penzióért mért nem folyamodott ? — kértem én.

— Addig, míg elég erős vagyok kényeret keresni — felelt vissza — senkinek, még a státusnak sem akarok terhére lenni ; fejtem a tehenet, míg könnyen adta a tejet ; de mikor elzüllött, bőréből és húsából résztvenni nem volt appetitusom. De majd elbeszelem az időt ; tessék valamit vásárolni a gyermekeknek ; kis órát, huzárt, vagy gyutüspuskás katonát ; magának pedig hőzentrágeret.

Ingerülten toltam el a kínált portékát.

— Ne tessék tőle idegenkedni — kínálkozték tovább is — jó fris portékák, Brümből Fricz svágertől kaptam ; azért fogadtam el, mert ha görbiti is az ember természetét, oly komót huzza fel a nadrágot a mellény alá ; észrevettem azt is, hogy a magyarok úgy a ruházatban, mint más egyebekben a szorosabb összeköttetésre hajlanak.

„Servus bruder“ rövid bucsuval hagytam el emberemet ; féltem, hogy további beszédében még valami beteljesülhető jóslatot kerekít ki a kujon.

A m u m u s .

— Mum, mum. Jön a mumus! Itt van a mumus! — Félsz most már ugy-e?
 — Csakhogy a lábadról rád ismerek!

Búsan körülnézek . . .

Búsan körülnézek
 Melancholiával . . .
 Hová lett a lelket
 Vidító madárdal?

Hó lepi a földet
 Széltében, hosszában,
 S nehéz némaság ül
 Az egész hazában.

Fagyottan meredez
 Ég felé a fa-ág,

Lehullt róla a lomb,
 S nincsen rajta virág.

Lomha varjucapat
 Guggol tetejében,
 Összekuszált tollal,
 S napok óta éhen.

A trafik két fejü
 Sasát ha nem látom,
 Gondolnám, madár sincs
 Az egész világon.

Tormaházi Szatyr

A türelem rózsát terem.

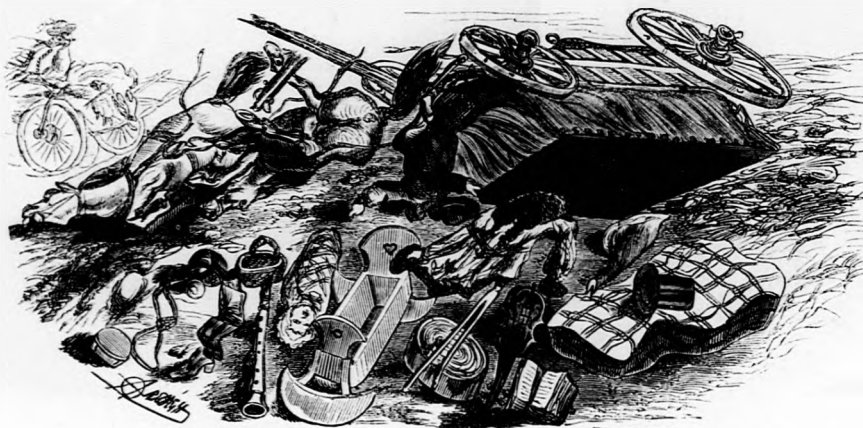
Freskó.

SZELES JÓSKA kedves barátomnak emlékül.

(Folytatás.)

Marci annyira nekiadta magát a búsongásnak, hogy nem valék őt képes kedvre deríteni. A máskor oly kedélyes czimbora: valódi búskomor Carthauzi lón. Élezeim, adamám sorra buktak. Mindig azt hallottam, s a lélektan is azt tanítja, hogy ily megtört állapotban magára kell hagyni az embert. Az ép kedély helyrepattan, mint a gumilásztikum. És Marci tősgyökeres humorral volt megáldva.

A mezei virágokkal gazdagon hímzett rónamentén ozzant csárdára bukkantunk. A csárda előtt ezöléphöz kötőfékezett paripa toporzikált. Betyár van a háznál — gondolám — aligha alkalmas nem lesz a Marci búbánat orvosául!

Miska kocsis nekivágtat a kutykuruttnak. (I. 49. sz. 390. lap.)

Kifogattunk.

A vályog mozaikos ivókába lépve, azonnal fölvidámodánk.

Hosszu asztal végén széles vállú fiatal betyár könnyököl. Ragyogó fekete hajzata természetes göndörkékben borul ezer pitykés mentéjére. Előtte tulipános kancsót őriz a természetes fokos, háta megett pedig egyetlen darab házaló cigány fakó hegedűn sivalkodik.

„Adjon isten jó napot” — köszönénk.

„Fogadj isten” — viszonzá a betyár, s a szótlan könnyöklésbe belemerült. Olykor-olykor a zöld orrosból hosszú nagyokat hörpenteve, a cigány hegedű sirámaiba bele-bele rikkantgatott, s ilyenkor nyugtalanul pislogott az ajtó felé. A szíjjzáváros ajtó kitért a öblös száját, s azon át parázs szemű fürge menyecske suhant a szobába, s egy tányér párolgó tőrősbélest csempészett

a betyár elé. A bánatos betyár ezen forró jelenetre oly szörnyű nagyot kacsintott a pirosposgás menyecske, hogy az a kiköszörült pillantás testvér közt is odaillett volna esthajnali villámlásul.

Természetes, hogy a betyár szerelmes volt a csap-lár menyecskebe.

Nyalka betyárral fraternizálni kezdénk. (A csinos ifjut így nevezte a tanyavidék.) Megnyerő külseje, s modora fölbreszté a Marczinál szunnyadó kedélyzetet, s beteg szívére balzsamul szolgált.

Nyalka betyár keveset beszélt, ritkán mosolygott, s máig se tudom, ha valjon kedélyborongását boldog szerelem okozta-e, vagy boldogtalan? Ez az ő titka marad, mert mind a két állapot búsongással jár.

„Ne azt a vig nótát húzd more, hanem azt, hogy: „bús az idő, bús vagyok én magam is.”

„Ahá! bus azs idő...” — felelé hajbókolva a rónák művésze.

Bari cigány a lóggós hürt felsrófolva, borzas fejét hegedűjére illeszti, s keservesen muzsikál. Nyalka betyár a kesergő violint bánatos hanggal kíséri.

Időzésünk alatt ágról szakadt zsidógyerek érkezik a csárdába. Ringy rongy öltözéke talpig csatagos, apró göndör hajából pelyhek kandikálnak, s az egyik lábujja elibertálván magát a félretört sarku csizmából; vakmerőn farkasszemez a fris levegővel. Oldalán holmi avas apróságokkal bételt kosár fityeg, melyre a vén idő gorbombán nyomkodá a grátis stimplit.

Nyalka betyárt megpillantva, úgy reszketett a szegény bolygó, mint nyárfa levél.

„No mit remegsz, mint a kocsonya, hisz' nem eszlek én meg” — förmed rá Nyalka betyár, rézpitykés fokosával oly szörnyet csapva az asztalra, hogy a mojsli-nak meglódult bele a zápfoga.

A csattanás különféle evolúciókat okozott.

Bari cigány rángatózik, mint a szelütött pióca.

A csaplárné ajtónyíláson kandikálgat.

A pofók csaplár az ablaknál leselkedik.

„Engem khérem alásan ugy hínak, hogy : Hersli.“

„Na gersli szó'gám, ha egy szuszra el tudod mondani, hogy minden van a kosaradban, ajándékot kapsz.“

E nekihevült zsidócska a rebach illatra természetből úgy kinyult, hogy egy falka szappant kicsibe mult, hogy le nem csapott a mestergerendáról.

„Megpróbálom khérem alásan.“

E felelet után Nyalka princípális elé állít; torokt köszörül, gégéjét meghuzogatja, és következőleg povedal: „ebben a kosárban van fanyelű bicska, szatyng, gyufa, czitrom, plajbász, tillinkó, kaláris, pityke, gyömbér, pi, aszár, gombostü, suviszk, czérna, tapló, czukkedli, ócska strimfi és hócentráger.“

A kifáradt fucska kabátszárnyával megtörlé veritékes homlokát, és friss levegőért szuszszantott az egkekhez.

nak jó kedve csucorodott. Tátosait maga hajkurászta. Balra a komoly méltósággal hömpölygő Tisza kanyargott, jobbfelől a pusztai tanyaí fehérlettek. Szóbeszéd közt azt kérdezi tölem Marezi, hogy ismerem-e személyileg Vesselényi Miklóst?

„Csak országos híre után ismerem, s bámulom, mint nagy hazafit, és vakmerő embert.“

„A tisztelt hazafi erős ember is volt — jegyzé meg Marezi — mert egyszer a nagyváradí casinóban úgy megszorított egy lázsia tallért, hogy Selmecezen ordított bele, a ki csinálta.“

„Hogy dörgő hangjától nem hallatszott a harangzúgás, azt is regélik.“

„Mind igaz. Hát arról tudsz-e valamit, midőn a német sógorra — ki vele egy szekéren ült — rá akarván ijeszteni, egy szédítő meredeknél szilaj négyese közé dobta a gyeplőszárat?“

„Nem tudom, hanem szerettem volna látni.“

„No bemutatom én neked“ — s azzal a la Vesselényi marokkal szórta a gyeplőt lovai közzé.

A virányosi kastély udvarán. (l. 50. sz. 398. lap.)

„Ember vagy Gersli, nesze három huszas“ — mondá a kigyuladt fúhoz Nyalka betyár.

A szegény kis vándornak soh' se levén még egy rakáson annyi pénze, hízni látszott örömeben, a mi rá is fért, mert oly nyurga termettel rendelkezett, hogy egy telivér disznókupez plajbász gyanánt pugyellárisába nyomhatta volna.

„Gusztikám, most már hiszem, mert szemtanu valék, hogy a magyar betyárban sok ázsiai vér, és gavaléri fogás van“ — suttogá hozzám Marezi.

„A primae classis szegény legény nem is fosztogat, csak csereberél, fehérceledeket csábit és borozgat.“

Nyalka betyár amugy suttyonban megszorongatván a csinos csaplárnét, paripára pattant, s a rónák végtelenébe vágatott.

Mi is utrakeltünk.

* * *

A Nyalka-féle eredeti csárdascének után Marezi-

A felbőszült csikók szemfényvesztve iramodtak.

Marezi nyugodt volt, mintha rózsalugasban csücsült volna; én lihegő tudóm orvosául fris levegőért kapkodtam; Miska kocsis pedig ad ugrandum vállalkozott.

Ez iszonyu tréfánál azonban esodálatos gondviseles örködött fölöttünk.

A magas partokkal övedzett Tisza folyót — hol kérélhetlen halál csapott volna nyakon bennünket — kikerülvén a vágatató lovak, jobb felé, és mindig csak kelet felé futamodtak, ösztönszerűleg érezve mintegy, hogy abrahazájuk arra fekszik.

Tanyaí közt ásitozó vályog épülethez csapódtunk. A szekér összevissza tört. A csikók a rúd és ötödik kerékkel a világba repültek. Marezi egy határköz-höz vágódva, bal lábát érzékenyen sérté meg; Miska kocsis galagonyabokron akadt fenn, én pedig pernyegödörbe buktam, s három hétig keféltek, súrolták és vakargatták rólam a rám tapadt pernyehalmazt.

(Vége követk.) **Bernát Gazsi.**

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Az első felvonás után nem tudaták, hogy vigájték-e ez, vagy tragédia?

— — (Lesz-e hát már magyar ministerium?)
Hja! nem lehet, mert mint egy nemes gróf ur mondá a felső táblán: 48-ban is csak azért adatott meg a ministerium, mert harmincezer fegyveres ember állt a Rákoson; s minthogy ez a harmincezer ember azóta még szét nem oszlott, következésképp még most is ott van, tehát nem lehet megadni a ministeriumot. (Ki tudja, hát ha ezóta meg is halt már az a harmincezer ember?) Lehetetlen volt nekik meghalni, miután nem is születtek.

— — De már megindul a keleti kérdés! (Hogy hogy?) A török bevette magát Budára. (Micsoda török?) A János: országos levéltárnok lett Budában.

— — A Times azt mondja, hogy Ausztria csak jó keményen tartsa magát a magyarok ellen. (Hát aztán pénzt ígér-e Ausztriának szerezni ehhez a kemény magatartáshoz?) Azt ugyan nem ígér. (Nem is sokra mennek hát akkor a biztatásával.)

— — Egy eddig német társulatot kellett magyar kezekbe juttatni, s a magyar tagok sürgetésére a napokban meg is tartották a közgyűlést Pesten. Mielőtt az új választásokhoz fogtak volna, a régibb elnökség egyik tagja kétszer is elmondja egymás után, hogy ezeket meg ezeket az urakat kiküldi *adószedő bizottságnak* (közöttük egy kiténőbb baloldali képviselőt is). — No ez már nevezetes sajtóhiba — mondom a szomszédomnak — kétszer is adószedő bizottságot mondani szavazatszedő bizottság helyett. — Nem csoda, hogy azon jár az esze — feleli a szomszéd — meggyefőnök volt a Bach-rendszer alatt.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Falusi politikusok.

— Mit hallott kend az országgyűlés felől, András bátya?

— Csak annyit öcsém: hogy az oda kiküldött urak reménylenek valamit.

— Ez csak olyanforma kilátás, mintha azzal biztatnának, hogy szünyog nóta mellett csapunk országos lakodalmat; nem t'om: kinek lesz kedve összeütni a bokáját? Ezen megjegyzéssel rekeszté be István gazda a párbeszédet.

Karácsoni ének.

(A szoltárból.)

A hatalom főbajnoka
Vasuton Budára juta,
És hogy a tárnokhoz szálla.
Nékie eképpen szóla:

„Bécsből jövök most hozzátok,
Tinéktek én jó hirt mondok,
Nagy örömet ím hirdetek,
Melyen örvend ti szívetek.“

„A mai nap ministerek
Nevei megszülettek,
A minister mind oly ékes,
Hatalmában léssen fékes.“

„Ne döbbenj meg, nézd meg jobban!
Itt a névsor a markomban,
Habár csonka is, ánde jó,
Szélső jobb oldalról való.“

(A pap a szószékre lép, a kántor és nép elhallgat.)

A kortes.

Előfizetési föltételek

„A Z ÜSTÖKÖS“

1867-ik évi folyamára.

Egész évre (jan.—dec.) 6 frt — kr.
Félévre (jan.—juni) 3 „ — „
Negyedévre (jan.—mart.) 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzek az „Üstökös“ kiadó-hivatalának (Barátok tere 7. sz.) küldendők.

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.